Ч. 15 (14.263). Львів, середа 22. січня 1936. Poastowa opłata opłacona ryczałtem Р. LVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 504·060. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“. Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 доляр, франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 229-41.
„ Друкарні: 229-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Єдність нації.

Львів, 21 січня 1936.

Наче далекий сон, наче подія з неіснуючої дійсности пригадується найбільша дата тисячелітньої історії України: дата святочного добровільного обєднання двох частин одного народу в одній державній організації. Живі ще свідки тієї живої, повної романтики революційного часу, спеин зперед 17-ти літ: і здається їм, наче не 17 літ, а цілі віки минулись з того часу. І чим далі, тим більш затираються у памяті подробиці самої події, тим дальшою вона стає — і тим більше її значіння: не для політичних картографів, не для дипльоматів, не для державного апарату, що ввесь у чужинецьких руках, а для **рідної нації.**

Був формальний акт державної злуки і не мав відгуку у фактичному стані речей: нарід був ще роздертий внутрішніми суперечками, і ріжною психікою, і ріжним розумінням громадських явищ, — і держава кріванилась у нерівній боротьбі на всі фронти та хилилась до упадку. І минувся той акт і впала держава: Не стало ані двох окремих, ані одної спільної держави. Але дві частини народу почали перетоплюватись в **одну націю.** І не тільки ті дві частини: не тільки не стає галичан і наддніпрянців, але й буковинців та закарпатців, — усі вони тільки уроженці ріжних частин одної української етнічної території і члени одної української свідомої нації, так само як кашуби, мазури, підгаляни чи познанці члени одної польської етнічної території й одної польської нації, — чи тирольці, баварці, саси і пруси — члени одної нації німецької.

Опинились ріжні частини одної землі й одного народу у межах ріжних чужонаціональних держав. Ріжні їх умовини буття, вони є предметом ріжної чужонаціональної політики, на жаль, і ріжних експериментів, ріжними методами борються за свою екзистенцію і за свободу свого розвитку. А проте всі ті частини одної нації змагають до одної цілі: щоб між ними було якнайменше ріжниць, — не в обласних говорах і звичаях і місцевих традиціях, а у свідомості найтіснішого взаємного звязку й найтіснішої **спільноти ідей.**

Упала дата 22. січня як акт державної ваги. Перейшла вона до історії як невдала спроба рятувати военно-політичну ситуацію у часах революційного зриву. Та залишилась як **символ обєднання нації.** Були у Станиславові й Києві 17 літ тому прихильники і противники формального проголошування такого акту злуки: одні брали під увагу ріжні практичні моменти, інші кермувались підсвідомою нехітю, що витворилась під впливом ріжних чужих культур. Але не може викликувати ніяких сумнівів, ніяких найменших застережень — символ. І може саме тому сьогодні дата 22. січня 1919 року єднить біля себе всі вітки народу, всі політичні світогляди всіх українців на землі сущих: у часах, коли навіть науково-теоретичного оформлення діждалась ідея національної спільноти (вона зветься сьогодні „тотальністю нації“), політичні невдачі включно зі зміною державних кордонів та упадком цілих держав — не мають давнішого значіння. Мабуть годі найти кращий приклад, як саме приклад відродження української нації, що упадок державности **не йде** впарі з упадком народу. Навпаки: під впливом політичної невдачі приходить реакція у формі зросту національної свідомости та поглиблення політичної думки. Як „Книги паломництва польського“ Міцкевича зродились з нещастя польського народу, як „Листи до німецького народу“ Фіхте повстали з перемоги ворожої зброї, — так після упадку ЗУНР й УНР слово **„соборність“** перестало бути пустим згуком. І хто з тим фактом не рахується, хто думає все ще, що може вдасться розбити велику українську націю на окремі етнічні групи, хто рахує, що державні кордони поглиблять ріжниці між великими відломами народу, той зазнає великого розчарування.

Не було ще ніколи таких високих пашпортових мурів, як сьогодні, не було ще ніколи таких величезних ріжниць між державними устроями країв, у яких живуть українці. А проте непохитно й безупинно існує і кріпшає культурний звязок всіх розділених українських земель, росте взаємне зацікавлення братів спільною своєю долею і, не вважаючи на всі перепони й заборони — політична думка українців ріжних земель щораз цупкіше тримається всеукраїнського ґрунту, щораз сміливіше виходить зі засновків — **всеукраїнського інтересу.**

Непохитно й безупинно йде процес перетоплювання 40-ка міліонів одиниць в одну велику, свідому своїх завдань та своєї історичної місії — **націю.** Може той процес ще незавершений, може ріжні частини української нації стоять ще на ріжному рівні культури та свідомости своєї політичної особовости, може довгі роки прийдеться ще пережити у ролі міжнародного предмету, а не підмету. Але одно вже минулося раз назавжди і ніколи не вернеться: перестав український нарід бути предметом при витворюванні його національного обличчя і став раз на все підметом при кристалізації свого національного „я“. Імя „українець“ перестало бути незмінною величиною: дата 22-го січня кинула яскраве сяйво на ту величину. Обовязком усіх нас є дбати, щоб те сяйво ніколи не погасло.

Край найвищої культури у жалобі.

Львів, 21. січня 1936.

Помер Юрій V., якого титул був: „король з Божої ласки злученого королівства Великої Британії й Ірляндії та британських домінії з того боку морей, оборонець віри, цісар Індії“. І рідко коли так, як на цьому прикладі пізнати, що титул це не пустий звук: бо все злучене Королівство Великої Британії, без огляду на внутрішні спори, всі складові частини Великої Британії без огляду на їх спільні та окремі, іноколи суперечні, тенденції, — покрились нині жалобою. Бо помер король у країні з найвищою у світі культурою, де найбільш гармонійно обєднані дві незарушні підвалини держави: пошана для волі народу і честь для голови держави.

Нема у світі політика, що заслугував би на те імення та який не знав би історії англійського народу й Великої Британії. І нема людини, яка читалаб ту історію — без почуття подиву: як у тому народі наростала політична культура й політична традиція, як у тій державі уформлювався та еволюціонував державний лад. Як середньо великий нарід, далеко не найбільший у світі (не більший від українського народу) здобув не тільки під своє володіння далекі заморські краї і народи, але — важніше — здобув собі у всьому світі, на двох півкулях глобу, найбільший вплив і повагу. І як сьогодні, у часах найглибших потрясень у старих і молодих, великих та малих державах, може він зберегти всі свої вікові традиції, не нарушивши з одного боку ні в чому ролі короля ні його престіжу, з другого — культ для справжньої чистої демократії. І тому слушно це викликає не тільки заздрий подив інших народів, але іноколи й здудування тих, що не розуміють складної суспільної будівлі англійської конституційної монархії та далекої для мешканців суходолу психольогії англійців.

Особа короля є для підданих англійської імперії немов символом того розуміння свободи, з якою їм найлегше брати участь у правлінні державою. Король стоїть понад партіями і понад політичними конфліктами. Своєю невтральністю у боротьбі політичних ідей, що впливають постійно на зміну партії, яка доходить до влади, він пригадує, що відповідальність за помилки уряду не паде на нього. Міністри, що правлять державою, це уряд вибраний на демократичних принципах: він є висловом волі більшости народу і цей нарід може змінити його, коли ним невдоволений.

Репрезентаційною своєю ролею король підкреслює тільки єдність імперії та її незарушність. Незарушність ця, хоч теж тільки символ у часах великих суспільних перемін, стає одним із найвищих ідеалів англійського громадянина, коли він боронить незарушности своїх великих прав: свободи слова, свободи преси, незарушности своєї особи.

Смерть англійського короля, хоча нічим не нарушує державного ладу, стає завсіди великою подією в Англії та її домініях. Вона є водночас великою маніфестацією народу, який своєю масовою участю у похоронах висловлює своє почуття та свої симпатії для покійного. Коли смерть голови держави в інших народів викликує в нинішніх часах хвилювання і тривогу за майбутнє, в Англії вона не нарушує в нічому самовпевнености громадян, які довірили долю держави старим досвідним діячам.

Смерть англійського короля.

ОФІЦІЯЛЬНИЙ КОМУНІКАТ.

Офіціяльний комунікат про смерть короля такий:

Король Юрій V. помер спокійно без терпінь в год. 23.55 у присутності королеви, кн. Велії, кн. Йорку, кн. Мері, князя і княгині Кенту.

Бюлетин підписали три лікарі: Фридерик Віліямс, Станлей Гевет і Довсон оф Пен.

ЯК УМИРАВ КОРОЛЬ ЮРІЙ V.?

ЛЬОНДОН, 21. 1. ПАТ. Про останні хвилини короля Юрія подають такі подробиці: Король умирав спокійно без терпінь. Коли лікарі запримітили, що надходить смерть, повідомили про це королеву й діти, що підійшли до ліжка та залишились там аж до кінця. Королева, що панувала над собою ввесь час хвороби короля, заломилась із болю та розплакалась. Пізніше підійшла до найстаршого сина та щиро його пригорнула. Новий король Едвард VIII. разом з братами і сестрою пішов до сусідної кімнати на нараду. Коли стало ясним, що наближується кінець короля Юрія, у палаті Сендрінгем зачали приготовлятися до офіціяльних актів. Коли ствердили смерть короля, королева вдова телефоном повідомила про смерть свого мужа всіх членів родини, що не були присутні у Сендрінгем. Пізніше королева пішла до своїх апартаментів з княжною Кенту, що хотіла її потішити, але даремно.

ЛЬОНДОН, 21. 1. ПАТ. Тіло короля Юрія V. перевезуть до Льондону і виставлять в історичнім Вестміністер Галю. Короля поховають у Віндсорі.

Факт, що від часів панування англьо-сасів у половині 5-го століття англійська історія знає тільки 11 (одинацять) літ републики (Олівер і Ричард Кромвелі у XVII. ст.), будучи врештою завжди під володінням монархів, той факт увійшов так глибоко у психіку англійців та всю їх політичну ментальність, що король в їх понятті стоїть поза межами політичної боротьби, поза межами політичних програм. „Велику Карту Свобод" дістав англійський нарід на початку XIII. ст. від своїх королів і всі пізніші історичні акти англійського законодавства прийшли з волі чи за згодою королів, аж до реформи англійського парляментаризму у XIX. ст. та до розбудови незалежницьких прав велико-британських домінії та Вільної Держави Ірляндії. І тому король в Англії втішається такою повагою, якою мусить втішатися володар, про якого кожнісінькому рядовому громадянинові відомо, що той володар ніколи не опротивиться народній волі, ніколи не буде діяти на шкоду народові. І тому корона, палата льордів та палата громад, це три нероздільні чинники англійського державного устрою, опертого на засаді дідичної конституційної монархії. Через те й найпалкіші звеличники демократії мусять признати рацію істнування такої монархії, як англійська, яка обєднює культ старовинних звичаїв з умінням пристосовуватись до наймодерніших течій. І тому тільки у такій державі можливе й природне, що провідник парляментарної опозиції дістає державну платню і втішається однаковою повагою, що лідер урядової партії, або що недавній лідер соціялістів стає головою Тайної Королівської Ради.

Не диво, що зі смертю короля вся Британська Імперія вкривається жалобою. Край найвищої культури сьогодні у жалобі, — жаліючи за своїм старим володарем та вітаючи його наслідника, людину так само досвідну, так само приступну і популярну, як його покійний батько. І ввесь світ співчуває народові найвищої культури та — заздрить йому *таких* володарів.

•

ЖИТТЄПИС ЮРІЯ V.

Покійний Юрій, що мав ще імена Фридерика, Ернеста та Альберта, уродився у 1865. р. як другий син Едварда VII. У 1877. р. разом із своїм старшим (на два роки) братом Альбертом Віктором вступив він до морської служби; пізніше виїхав на кораблі до Схід. Індії, Півд. та Півн. Африки, Австралії, островів Фіджі, Японії, Цейльону, Єгипту, Палестини та Греції. Коли у 1892. р. помер його брат, він став єдиним престолонаслідником, залишаючись у військовій маринарській службі. У 1893. р. оженився він із княжною Вікторією Марією, донькою князя Тека. Мали вони шестеро дітей: Едварда Альберта, Альберта Фридерика, Вікторію Александру, Генриха Вілйяма, Джорджа Едварда і Джона Карла.

У 1889 р. обїхав він як князь із своєю дружиною Ірляндію; в 1901. р. Австралію, Півд. Африку та Канаду.

Вступив він на престіл 6. травня 1910. р. Особисті прикмети короля та його дружини здобували йому симпатію серед усіх кляс населення. Він тримався строго принятих норм, в яких король проявляє свою діяльність назверх. Підчас війни ця діяльність мусіла бути трохи живіша; він мусів підписувати поклики, брати участь у ріжних національних манїфестаціях.

У 1917. р. зрікся він у своєму імені і в імені своєї рідні всіх титулів, признаних йому німецьким урядом (свояк Вільгельма). Королівська англійська рідня перестала виводитись з Саксонсько-кобурсько-ґотської династії, принявши назву Віндсорської.

Із замітніших прилюдних виступів короля, що могли мати політичне значіння була його промова у новоідкритім парляменті Півн. Ірляндії, де він закликав до згоди з Англією у 1921. р. У тому самому році урядові Льойда Джорджа вдалось дійти до такого порозуміння. Інші його виступи мали тільки офіціяльне значіння, чи тоді, коли підчас війни відвідував він фабрики і шпиталі, виїздив на французький і бельгійський фронт, брав участь у похоронах льорда Кітченера, витав у квітні 1917. р. приїзд американської армії, приймав у себе Вільсона з дружиною, відкривав виставу у Вемблі, посвячував катедру в Ліверпулі тощо.

Остання його велика недуга була у січні 1919. р. і тяглась два місяці і вже тоді дуже боялись за її вислід.

ЕДВАРД VIII.

Від хвилини смерти Юрія V. наслідником престолу стає князь уельський як **Едвард VIII.** Звичай, що від смерти короля престолонаслідник стає автоматично королем, тягнеться від Генрика VIII-го. Новий король висилає негайно особисту телеграму до міністра внутрішніх справ, повідомляючи його про смерть батька. Міністер внутрішніх справ передає цю вістку бурмістрові Льондону, що доручає бити у великі дзвони храму св. Павла.

Негайно після смерти короля скликають засідання тайної королівської ради. Новий король складає на цій раді свою першу заяву, яку пізніше оголошують, як відозву до народу. Тайні королівські радники складають присягу новому королеві, пізніше проголошують, що новий король вступив на престіл. Це проголошення підписують усі члени королівської родини — мужчини і льондонський бурмістр. Проклямація сповіщає нарід про смерть короля та що став володіти його наслідник.

Згідно з традиційною термінольоґією проголошують „високого і могутнього князя Едварда Альберта Християна Юрія Андрія Патрика Давида на законного найвищого володаря Едварда VIII. з Божої ласки короля Великої Британії, Ірляндії і британських домінії поза морями, оборонця віри і цісаря Індії".

Зберуться також обі палати парляменту та складуть присягу вірности новому королеві. Від часу закону з 1867 р. палати громад не розвязують з хвилиною смерти монарха, але парлямент мусить негайно зібратись, а до трьох днів по смерти короля формально проголошують його наслідника.

Святочна коронація відбувається щойно за рік, коли скінчиться двірська жалоба.

ДВІРСЬКА ЖАЛОБА.

Королівський двір буде мабуть у повній жалобі 6 місяців і у півжалобі дальших 6 місяців. Так було після смерти Едварда VII. Спеціяльна жалоба обовязує фльоту і військо. Вістку про смерть короля приймає військо гарматніми збірними вистрілами, на кожний рік життя короля припадає один вистріл; тому, що король Юрій V жив 70 років, вистрілять 70 разів із гармати.

У Льондоні жалібну сальву віддає військо у Гайд-Парку, де спеціяльно уставляють 70 гармат. Поза 10 місцями у В. Британії, де військо прощає гарматніми сальвами померлого короля, так само сповіщають про смерть короля британські відділи у Гібральтарі, на Мальті, в Адені, на Цейльоні, в Індії, Гонг-Конгу, на Ямайці і т. д.

ДРАМАТИЧНІ СЦЕНИ В ЛЬОНДОНІ.

ЛЬОНДОН, 21. 1. ПАТ. Вістка про смерть короля зробила велике враження у столиці та провінціональних містах. Населення столиці збиралося до пізна перед світляними екранами, дожидаючи жалібної вістки. Коли ця вістка наспіла всі відкрили голови у глибокій мовчанці, яку переривали час до часу плачем.

Жалібне богослуження за спокій душі короля Юрія V відбудеться нині в год. 13-ій у храмі св. Павла. Королівське тіло перенесуть до малої церковці св. Магдалини, де буде, аж доки не устійнять порядку похоронів.

ЖАЛОБА В ЖЕНЕВІ.

ЖЕНЕВА, 21. 1. ПАТ. Смерть короля Юрія викликала щирий жаль серед закордонних делеґацій на сесію Ради Ліґи. Міністер Іден і премієр Австралії Бруґе виїхали негайно до Льондону. Засідання комітету 13-ох і Ради Ліґи, що мали нині відбутись, відкликали. Офіціяльна жалоба в Лізі Націй по смерти короля триватиме бодай 24 години.

Смерть короля викликала велике враження у Зл. Державах, у Франції, в Австрії та в Італії

ЖАХЛИВЕ ЯВИЩЕ.

З приводу виселювання українських еміґрантів з Чехословаччини.

Як уже знаємо з часописів, чехословацький уряд почав масово виселювати всіх чужинців, польських громадян. Є це наслідки напружених відносин між обома державами, які тривають вже кілька місяців.

Реторсійні зарядження чехословацької влади звернулися і проти української еміґрації в межах чехословацької републики. Хтож ця еміґрація? Бувші вояки Української Галицької Армії, що довший час перебували в таборах інтернованих, опісля осіли по містах і селах, головно на Підкарпатті, де мали постійний заробіток. Свідоміші, що зрезиґнували з повороту до місць походження, передовсім ті, які на Підкарпатті поженилися, своєчасно постаралися приняти чехословацьке громадянство. Більшість не привязувала до цієї справи великої ваги, не припускаючи навіть, щоб це могло колись їм пошкодити. Вони зжилися з новою батьківщиною, стояли осторонь політичного життя і всім здавалося, що своєю працею автоматично набули ті права, що їх мають уроженці Підкарпаття. У щоденному житті за таких уважала їх місцева адміністрація, вважало їх місцеве населення.

Раптом, наче грім з ясного неба, впало на них домагання, щоб до означеного часу залишили межі чехословацької републики, а коли цього не зроблять добровільно, тоді їх виселять насильно.

Це насильне виселювання вже відбувається. Чеські жандарми відводять еміґрантів до польської границі й роби дальше, що хочеш. Коли еміґрант сам, то ще пів біди. Але багацько їх вертається з жінками й дітьми, а зимова пора не дуже надається до таких прогульок.

На тім ще не кінець трагедії українських еміґрантів.

Прибувши до рідного села, кожний мусить зголосити свій приїзд і старатися дістати вимагані документи. Справа йде до староства, звідти до воєвідства і врешті показується, що той, що вернувся до рідного села чи міста, вже не є польським громадянином, бо перед роками того громадянства зрікся. Еміґрант починає собі пригадувати, чи такий факт мав колись місце, врешті пригадує собі, що перед кількома роками дістав якийсь документ до підпису з польського консуляту, але що він тим робом зрікся польського громадянства, щойно тепер довідується.

Справді трагічне положення! Куди така людина має дітися? Польська влада уважає поворотця чужинцем і домагається, щоб він до кількох днів виїхав з Польщі, куди сам захоче. А чеський консуль у Львові здвигає раменами і заявляє, що він безрадний. Іншого виходу нема, хіба що такий виселений буде безперервно переходити з одної території на другу так довго, доки не покінчить самогубством під граничним каменем з написом Ч. С. Р...

Поведінка чехословацької влади в цій справі викликала велике негодування серед українського населення на Підкарпатті. Не менше схвильована українська громадянська опінія тут у нас. Не можемо й не сміємо мовчки переходити коло тих жахливих фактів невдячности й нелюдяности супроти спокійних, чесних українських еміґрантів, яких викидають неначе американських ґанґстерів, хоч чехословацька республика не зазнала від них не тільки ніколи ніякої кривди, але навпаки: своєю важкою працею за час кількалітнього перебування в межах Чехословаччини вони здобули там направду право громадянства. Розуміємо реторсії, що є познакою сучасних міжнародніх відносин, але ніколи цього не зрозуміємо, чому тут має терпіти саме українська еміґрація.

Японія хоче творити жовтий бльок.

Напрямні закордонної політики Японії. — Експозе мін. Гіроти.

ТОКІО, 21. 1. ПАТ. Міністер закордонних справ Гірота виголосив учора в парляменті довше експозе про закордонну політику. Гірота заявився за створенням бльоку трьох держав Японії, Китаю і Манджуко. Щоб здійснити цю мету Японія висуває три домагання: 1) Китай повинен заявитись недвозначно за співпрацею з Японією, що дасть тоді Китаєві поміч та не допустить, щоб встрявала третя сторона. 2) Китай повинен визнати Манджуко та підготовити це визнання згодою на автономію Північного Китаю, і 3) всі три держави повинні зеднатись для боротьби з комунізмом. Це конечне, на думку Гіроти, щоб наладнати відносини з Совітами, які через великі зброєння на східному кордоні спиняють порозуміння та створюють небезпеку.

Далі Гірота говорив про взаємини Японії з Зл. Державами. Про конфлікт не буде навіть мови, коли обі сторони візьмуть на увагу географічне положення обох держав. Також з В. Британією може Японія порозумітись на широкій політичній і господарській основі, коли Британія погодиться на вирішення в дусі давньої приязни. Японія домагається, щоб закордонну торговлю звільнити від несправедливих і непозважних обмежень.

Літературна нагорода на 1935 рік.

КОМУНІКАТ ЖЮРІ РАДИ Т-ВА ПИСЬМЕННИКІВ І ЖУРНАЛІСТІВ.

Члени жюрі, вибрані Радою „Т-ва Письменників і Журналістів ім. І. Франка" для призначення трьох літературних нагород за найкращі твори видані у 1935 р., на свому засіданні дня 17. січня 1936 р. порішили не давати цього року першої нагороди, а **другою одноголосно відзначили Ірину Вільде за її дві книжки: „Химерне серце" і „Метелики на шпильках".** Третьої нагороди теж не призначили нікому.

Члени жюрі погодились із становищем Ради Т-ва, щоб не брати на увагу книжок авторів уже нагороджених за два останні роки, коли вони не проявляють нічого нового у порівнянні з їх творами вже нагородженими.

З жалем зазначуємо, що член жюрі д-р М. Гнатишак, не погоджуючись із думкою більшости жюрі, що тільки один автор заслуговує на відзначення, і стоячи на становищі, що слід вирізнити рівнорядно двох авторів, зрікся перед останнім голосуванням участи у цьогорічному жюрі.

К. Малицька, В. Радзикевич, М. Рудницький, В. Сімович.

(Рада Т-ва Письменників і Журналістів ім. І. Франка визначила таку висоту нагород: перша нагорода — 600 зол., друга — 400 зол., третя — 300 зол.).

КОМУНІКАТ РАДИ Т-ВА ПИСЬМЕННИКІВ І ЖУРНАЛІСТІВ.

Рада Т-ва Письменників і Журналістів ім. І. Франка у Львові, вислухавши звіту жюрі в справі літературної нагороди за 1935 р., стверджує правосильність рішення жюрі. Одночасно на основі звіту д-ра Миколи Гнатишака заявляє, що в мотивах його зречення не добачує засадничих моментів.

РАДА Т-ВА: Р. Купчинський, голова, д-р М. Стахів, д-р М. Коновалець, І. Кедрин, В. Софронів-Левицький.

22 січня „Музеєві визвольної боротьби України".

Перед нами 10. ч. „Вістей Музею визвольної боротьби України" у Празі. Крім маленької відозви управи — самі числа. Воно може і краще. Бо і справді, чого доказувати, що така установа, як „Музей визвольної боротьби України" незвичайно потрібна, що вона має велике культурне значіння, що вага його — всеукраїнська, що обов'язком усіх свідомих громадян її підтримати. Числа, що їх наводить останній випуск „Вістей", краще за всі відозви освітлюють ці справи. Алеж освітлюють їх так, що нам, власне повинно робитися ніяково. Ніяково, бо вони вказують на те, що розуміння в нас, у краю, тієї ваги, яку повинен мати „Музей" для народу, все ще нема.

„Вісти" називають із Галичини 36 жертводавців (супроти 97 жертводавців-емігрантів із Чехословаччини) індивідуальних і 7 організацій. Числа, які нас засоромлюють.

Хтось із визначніших громадян у Львові сказав був раз ненароком, віддаючи свою невеличку жертву на „Музей", що справа з пожертвами в нас піде тільки тоді, коли хтось „Музеєм" — „запалиться", себто, цілий захопиться. Це, мовляв, така в нас, у Галичині така психова, такий настрій, така ментальність. Треба, щоб накотилася відповідна хвиля, й тоді з нею покотяться і жертви. Це було два роки тому. Захоплення не бачимо, хвиля не накочується. І наслідки — 36 жертводавців, з організаціями — 43.

А тимчасом захоплюється по всіх краях наша політична еміграція, Буковина, Америка. Скрізь там справу „Музею" вважають за *свою*. А там, де вона найбільш повинна бути *своя*, ми того розуміння не находимо. Так, на жаль, не находимо.

А проте так бути не може. Ми мусимо справу Музею вважати за свою. Вона така сама наша, як справа „Просвіти", Рідної Школи, чи Наукового Т-ва ім. Шевченка. Те, що „Музей" зорганізований не на нашій землі, що не в рідному краю має повстати для нього домівка „Український Дім", що ми з краю не маємо безпосереднього впливу на ведення „Музею" — все це не може бути причиною для того, щоб „Музей" уважати за справу для нас далеку. На все це склалися окремі причини. Усеж це зробили обставини, всім нам добре відомі, що так воно склалося. Аптім це виключно від нас самих залежить, щоб „Музей" тісніше зв'язати з краєм, щоб край міг у його праці брати участь активнішу. Початки в цьому напрямі вже зроблені.

Ми за всяку ціну повинні допомогти в тому, щоб задумане „Музеєм" діло — збудувати у Празі для „Музею" Український Дім — довести до кінця.

Зачуваємо, що з весною „Музей" буде складати перше каміння під будову „Дому". Коли ця вістка правдива, то не може бути радіснішої вістки для свідомого українського громадянина. Бо ми віримо, що той свідомий громадянин не допустить, щоб будова Українського Дому спинилася на середині. Свідомий український громадянин допоможе в тому, що будова буде докінчена.

У нас, у краю, завівся від недавна звичай зв'язувати місяці, чи свята з якоюсь установою. Всі ми вже знаємо, що — грудень „Просвіті", що — вся коляда „Рідній Школі". Від яких пятьох років несміливо проскакує в наших часописах скромний голос „Музею визвольної боротьби України" — 22. січень Музеєві. Скромний, бож тільки *один*, правда, великий, незабутній, день, просить „Музей" українське громадянство посвятити справі „Українського Дому". Просить, щоб дохід із свят, що їх ми влаштовуватимемо з приводу 22. січня, ми віддавали на потреби „Музею визвольної боротьби України" у Празі.

Вволімо волю „Музею". Нехай у нас свято 22. січня стане — днем „Музею визвольної боротьби України", так, як уже став грудень місяцем „Просвіти", січень — місяцем „Рідної Школи". Складаймо того дня жертви на „Музей"! У краю приймає їх Земельний Банк Гіпотечний у Львові. Посилати можна на поштову складанку ПКО 500170 з допискою МУД (Музея Український Дім). Хоч і найменшу жертву — але даймо!

В. Сімович.

Що це таке?

Ми дістаємо письма з ріжних місцевостей краю з повідомленням, що в останніх часах являються на селах якісь люди, які називають себе делегатами Рільної Палати, Виділу Повітового, то знову „Млечарского Зайонзку" і т. п. та намагаються організувати якісь нові молочарські кооперативи. Дуже часто діється це на терені істнуючих і добре просперуючих Районових Молочарень. На зауваги селян, що мають уже добре налагоджений збут набілу при своїй молочарні, що всі села району вже зорганізовані в Районовій Молочарні, що нема потреби ані місця закладати нову молочарню, відповідають такі „делегати", що це все не має значіння, бо тепер настав на підставі якихсь законів чи „умови" новий поділ районів. Зновуж в іншому місці інформують названі „делегати", що терен діяльности Районових Молочарень, обєднаних в РСУК уже обмежений і їм не вільно дальше поширятись на сусідні села та вживають інших подібних „аргументів".

Ми звернулись до компетентних чинників за інформаціями у цій справі та дістали достовірну відповідь, що **ніяких таких законів ані порозумінь нема.** Так само рішучо виключають, щоб поважні інституції займались баламученням селян, зорганізованих у Районових Молочарнях.

Тому в подібних справах найкраще звертатись до РСУК або до Маслосоюзу, які подадуть радо потрібні вияснення і вказівки.

Абисинія та Україна.

Під таким дивним наголовком подає, як повідомляє Офінор, бельгійська газета „Відновлення" велику статтю, присвячену італьо-абісинському конфліктові, в якій пише: „Мусоліні, що звільнив від комунізму 40 міліонів італійців, вважається за потвору, а в той сам час Союз Народів вислухує з повагою Літвінова-Валаха, який разом зі Сталіном держить під большевицьким ярмом Україну, нарід з 30 міліонів, якого незалежність була свого часу визнана як Леніном і Троцьким, так і Францією, Англією та іншими державами. Але в 1920 р. червона армія набігла на Україну, яку червоний терор лише за перших 6 років большевицького панування коштував понад 1.700.000 мучеників і на те ніхто в Союзі Народів не звертає уваги".

Хоча в цьому випадку Україну приводять лише як приклад, але цікаво зазначити, що цей приклад наводиться дуже часто в справах світової політики і що про Україну вже говорять без ніяких пояснень, як про нарід, якого політичні справи мусять бути відомі кожному політикові.

Сесія Ради Ліґи Націй.

ЖЕНЕВА, 21. 1. ПАТ. Вчора в год. 11-ій рано відкрили 90 сесію Ради Ліґи. Нарадами проводив делегат Австралії, Бруче. Після короткого тайного засідання, де устійнили денний порядок, відбулось явне засідання Ради. Предсідник Бруче відкрив сесію промовою, присвяченою покійному голові розбройної конференції Гендерсонові.

Пізніше Рада прийняла звіт фінансового комітету та звіт щодо залізничої комунікації. Далі Ляваль зголосив пропозицію, щоб до Женеви скликати на 3 вересня 1936 конференцію, що випрацювалаб міжнародню конвенцію щодо радієвих авдицій у користь мира.

У середу уряд прем. Ляваля зголосить димісію?

ПАРИЖ, 21. 1. ПАТ. Сподіються, що прем. Ляваль нині вернеться до Парижа. Засідання кабінетової ради відбудеться мабуть у середу рано. На цьому засіданні Еріо зголосить свою димісію, також інші міністри радикали повідомлять премієра, що хочуть уступити з уряду. Після засідання Ляваль піде до президента, щоб зголосити йому димісію всього уряду. Здогадуються, що Ляваль не буде противитись рішенню радикальних міністрів та, що відкине пропозиції творити новий уряд, якби йому це запропонували.

Студентські заворушення в Еспанії.

МАДРИД, 21. 1. ПАТ. На університетах у Мадриді, Севіллі, Валенсії й Овієдо прийшло на політичному тлі між ріжними групами студентів до заворушень. В Овієдо ректор університету, прихильник революційного фронту, доручив покарати студентів за те, що вносили оклики в честь Еспанії. У Мадриді прийшло між студентами до бійок. У Валенсії припинили виклади. На університеті в Севіллі проголосили страйк, бо один з професорів погрожував правим студентам револьвером.

Наради шкільних кураторів.

В міністерстві внутрішніх справ у Варшаві відбулася під проводом міністра освіти проф. Сьвєнтославського нарада всіх шкільних кураторів. Після звітів про стан організації та найближчі потреби вселюдного шкільництва в поодиноких шкільних округах обговорено загальне положення вселюдних шкіл справу ліквідації учительських семинарій, організацію ліцеїв, реорганізацію фахових шкіл, організацію шкільних варстатів і співпрацю школи з громадянством і господарським життям. Крім того обміркувано спеціяльні питання, зголошені кураторами.

Підрахунок коляди на Рідну Школу.

Час коляд і щедрівок покінчився. Проминув уже речинець на дозволену владою прилюдну збірку для Рідної Школи. Закликаємо всі рідношкільні організації, щоб зараз підрахували збірку й вислали її почтовим чеком Рідної Школи ч. 503.624. Розрахункових переказів не вживати на пересилку тих грошей. Збіркові листи і розрахунок вислати зараз до Повітового Союзу (Кружка) РШ для зладження загального підрахунку з округи. *До 25. січня ц. р. має вже бути вся готівка в касі Головної Управи РШ.* Грошей не можна перетримувати під ніякою умовиною, ані вживати на інші цілі, хочби навіть також дуже корисні. Якби дійшло до нашого відома, що хтось надужив нашої повновласти й не віддав усіх зібраних грошей, проти такого мусітимемо виступити з усією рішучістю.

Найпізніше до 17. лютого ц. р. надішлють Повітові Союзи (Кружки) РШ письмені звіти з розрахунком за цілу округу.

Звертаємо увагу, що точний розрахунок зі збірки перед владою уможливить нам дістати дозвіл на іншу збірку.

Вислід збірки на коляду по загальному підрахунку проголосимо в журналі „Рідна Школа". Тому непотрібно звертатися до нас у цій справі з окремою вимогою. До інших часописів не будемо подавати вислідів з окремих місцевостей.

Головна Управа Рідної Школи.

Військовий союз між Японією і Німеччиною.

Консервативний англійський щоденник „Морнінг Пост" оголосив сенсаційну вістку, що в Токіо Японія і Німеччина підписали 4. січня ц. р. тайний військовий союз проти СССР. Щоденник пише, що японсько-німецькі військові переговори йшли у Берліні ще від першої половини грудня 1935 р. Провідник японської делегації генерал Іто конферував не лише з репрезентантами німецького генерального штабу, але також безпосередньо з фон Рібентропом. Здогадуються, що головна клявзуля тайного союзу торкається японсько-німецької допомоги летунства.

Большевицька преса вже від довшого часу веде нагінку проти Німеччини за її зближення з Японією. Москва запевняє, що ініціятива тайного союзу між Німеччиною та Японією вийшла від канц. Гітлера. Якщо вістки англійської преси виявились би правдивими, союз Японії з Німеччиною матиме величезне значіння. Союз матиме велетенський вплив на політику великих держав на Далекому Сході, головно Злучених Держав і В. Британії.

ЯПОНІЯ ЗАПЕРЕЧУЄ.

ТОКІО, ПАТ. Агенція Ренго повідомляє: Представник міністерства закорд. справ рішуче заперечує вістки закорд. преси, начеби Німеччина підписала 4. січня ц. р. у Токіо союз взаїмної допомоги з Японією. Ця поголоска безпідставна, що офіційні кола Японії не потребують її коментувати. Представник міністерства війни теж заперечив рішуче цю поголоску.

—о—

Після смерти короля Юрія V.

ВАШИНГТОН, 21. 1. ПАТ. През. Рузвельт вислав до нового короля Едварда VIII та королевої вдови телеграми, в яких висловлює спочування з приводу смерти короля в імени свойім і всього американського народу.

ТОКІО, 21. 1. ПАТ. Вістку про смерть короля Юрія V принняв ввесь японський нарід з глибоким спочуванням, що найшло свій вислів в усій японській пресі. Цісар і цісарева вислали до королевої вдови кондолєнційні телеграми. Цісар зарядив на дворі 3-тижневу жалобу. Обі палати парляменту ухвалили жалібні резолюції.

ЧІТТА ДЕЛЬ ВАТІКАНО, 21. 1. ПАТ. На вістку про смерть короля Юрія V. папа довго молився. Державний секретар кардинал Пачеллі дістав приказ вислати спочування королевій вдові. Смерть Юрія V відчули в Ватикані, як велику втрату, бо його володіння значно покращали відносини між Англією і Ватиканом. Це був перший монарх, який зірвав з традицією своїх попередників, і не хотів вживати у своїх престольних промовах звичаєвих слів, ворожих католицизмові і папству. Перервані від століть дипльоматичні взаємини між В. Британією і Ватиканом відновлено підчас світової війни.

ВАРШАВА, 21. 1. ПАТ. На вістку про смерть короля Юрія V, президент Мосціцький вислав телеграми зі спочуванням до короля Едварда VIII. та до королеви-вдови. Такуж телеграму вислав премієр Косцяковський.

ЛЬОНДОН, 21. 1. ПАТ. Великий дзвін катедри св. Павла сповістив сьогодні згідно з традицією про смерть короля. Дзвонили 2 години. Столиця від рана виглядає жалібно. Люди на вулицях переважно в жалобі. В Сендрінгемі сьогодні від рана повна тишина. На всіх будинках повівають прапори опущені до половини щоглян, лише на каплиці, до якої перенесуть тіло короля, королівський прапор не опущений. Кентенберійський архіепископ відправив богослуження, на якому була княжна Марія і кількох членів королівської родини.

РОЗВЯЗАННЯ ЯПОНСЬКОГО ПАРЛЯМЕНТУ

ТОКІО, 21. 1. ПАТ. Премієр Окада оголосив учора вполудні розпорядок про розвязання парляменту. В політичних колах вважають це маневром, який має на меті вимінути ухвалення урядові заяви недовіря, до чого змагала партія Сеюкаї, що має більшість у парляменті. Нові вибори 22 лютого.

ЛІТВИНОВ ПІД ОХОРОНОЮ ЧЕКІСТІВ.

З Женеви повідомляють, що большевицька делегація на сесію Ліги Націй пряцює завзято тому, що Літвинов підготовляє генеральний наступ проти Уругваю. Літвинов майже щодня розмовляє телефонічно з Москвою. Літвинов побоюється, що держави Полудневої Америки піддержать Уругвай і предложать обширний матеріял Лізі про революційну діяльність комінтерну у Полудневій Америці. В Женеві звертають загальну увагу, що Літвинов привіз з Москви кількох чекістів, які ходять за ним крок за кроком. Дотепер Літвинов вдоволявся опікою швайцарської поліції. Кружляють поголоски, що Літвинов дістав в останньому часі багато листів з погрозами.

З НОВИХ КНИЖОК.

Українці роблять
у Петрограді революцію.

Остап П. Білозерський: **„Напередодні"**. Історична повість у 2-ох частинах. Львів, 1935 „Українська Бібліотека" з передмовою Л. Нигрицького.

Автор цієї книжки — відомий публіцист, що написав на свому віці неодну сотню статтей. Чому він прибрав собі псевдонім, коли мусів до книжки дати свою фотографію — ось перша думка, що виринає при такій другій: чи не заховався він за псевдонім із скромности?

Повість ця має зображувати вибух лютневої революції 1917 р. у Петрограді. У цій революції відограли велику ролю українці, що складали тодішній волинський полк, який стояв там гарнізоном і численна українська кольонія, що брала участь у конспіративних організаціях і ширила революційні настрої. Український фер-

---

ФРАНСУА ДЕ РІВ.

Індійський танок.

Було це після обіду, в якому взяли участь члени жюрі одної малярської виставки. Ми сиділи у вітальні, попивали мокку і ділились своїми враженнями. Альберт Берталь, славний маляр орієнтальних образів почав нам оповідати таку одну історію:

Ви знаєте мій образ „Індійський любовний танок, що висить у моїй робітні. Я не продав би його за ніякі гроші. Десять літ тому, підчас свого побуту у Калькуті я намалював його. З цим образом звязаний спомин найстрашніших хвилин мого життя.

Найняв я за містом домик у гарному садочку. У перших днях намалював я два краєвиди: схід сонця та індійську ніч. Скінчивши другий образ, пішов я на прохід по околиці. У померках не завважив я, що ввійшов до чужого саду. В одній вікні побачив я світло.

Була це хатина тубільця. Стіни покриті сорокатим лахміттям, звірячими шкірами. В одному кутку стояв стіл із бляшаною лямпою. Нараз остовпів я: відчув на собі своєрідний індійський чар.

На землі лежав чудовий барвистий килим, на якому мов статуя сидів індієць з дуже поважним поглядом. Посередині килиму стояла дівчина незвичайної краси. Світло лямпи падало на її розпущене волосся. Її очі всміхались спокусливо до мужчини, що тримав у руках якийсь музичний інструмент, грючи сумовиту, одномавітну, заморочену мельодію.

Усмішка дівчини змінилась. Вона почала повільним ритмічним рухом танець. Музичний супровід ставав щораз більше пристрасний. Дівчина блискавкою скинула із себе одяг, залишивши тільки серпанок, що йшов довкола її поясa.

„Якби я був письменником, то описав би якусь принаду цієї жінки. Її очі та усміх підчас танцю мали дивну красу. А проте індієць із непохитним спокоєм своєї раси сидів на свому місці, перебираючи пальцями по струнах. Ця сцена так мене захопила, що я рішив зробити з неї образ. Нараз побачив я старця, що наближався до дому. Він гадав спершу, що я злодій, але коли дістав від мене одну рупію, змінив свою думку.

Коли я йому сказав, чого хочу, він спитав переляканий:

— То ви хочете намалювати мою доньку?

За кілька рушій увів він мене до хати, де і познайомив з дівчиною та її нареченим. Розмовляв я з ними цілу годину; дівчина сиділа вся без волі. Я обіцяв цій парі кілька золотих монет і умова була готова. А всеж молодий мужчина дивився на мене дуже ворожо. Мені було дуже важко їм роз'яснити, що саме хочу змалювати; ще й нині дивуюсь, що в мене було так багато терпцю. Дівчина не тільки згодилась на мою пропозицію, але немов би сама хотіла віддати мені її. В її серці інстинктово прокинулось вроджене кокетство, може й тому, що знала мою щедрість. За тиждень сама приходила до мене і добровільно танцювала передімною танок кохання.

Я думав тільки про свій образ і відкидав її жіночі хитрощі. Дівчина вважала мій холод мабуть за образу, бо коли я поставив перед нею одного дня холодну лімонаду, вона відсунула її.

— Чому не пеш? — спитав я здивований, бо знав, що вона любить такі ласощі.

— Діната не хоче нічого від Сагіба.

Даремне розпитував я за причиною; вона не брала нічого. Але танцювала так само кокетливо, як раніше; може тому, що я не додав їй двох рупій поза гонорарем.

Більше не пропонував я їй нічого, тільки завзято малював. Та чим виразніше виступала дівчина на образі, тим більше змінявся її суджений на лиці. Його ненависть уже давно злагодили мої гроші; арештом і так не дбав я дуже про те, що він відчуває для мене.

Одного дня Діната не прийшла до мене. По годині вислав я за нею свого слугу. Її не було дома. Я працював над образом сам, а потім пішов до міста до знайомих.

Додому вернувся я пізно ввечір. У моїй кімнаті світилася усю ніч лямпа. Так радили мені досвідчені люди. Заки клався я спати, перешукував завсіди всі кутки кімнати. Я не мав страху ніколи, довіряючи свому револьверові. Боявся я тільки індійських гадюк, що шукають у людських ліжках тепла. Я знав, що в такому випадку треба спокійно лежати і думав про це навіть у сні.

Коли я заснув, мав я враження, що саме така гадюка вилізла мені на груди. Я відчував її холод і як вона пестилась довкола мене. Я прокинувся облитий потом: на мені лежав холодний татар. Мені здавалось, що я божевільний. Якесь щастя охоронило мене від смерти, бо в ліжку була справді гадюка.

„Як вона могла сюди дістатись?" думав я. Нараз звернув я увагу на шелест на підлозі. Як би це був злодій чи злочинець, то я був тепер безборонний. У дзеркалі побачив я постать нареченого Дінати. Я заплющив очі, приготований на все...

Коли я ще раз прокинувся, сонце сильно світило у вікна. Я лежав непорушно і не вірив своїм очам. Гадюки в ліжку не було, але довкола мене не було теж мого годинника, одягу, черевиків. Я побіг до робітні. Мій образ був розрізаний у трьох місцях ножем на три частини.

Поліція дала мені найкращих детективів, але я не міг найти винуватця. Коли я відвідав Дінату, вона сказала мені сміючись:

— Коли мій наречений утік і ти шукаєш за ним, то даремне робиш те, Сагібе, бо не найдеш його ніколи!

Так і сталось. Єдиною моєю потіхою було те, що я міг направити свій порізаний образ. Тепер уже розумієте, чому мені так тяжко було б з ним розстатись.

Переклав а. б.

мент як дріжджі великої російської революції! — цікава, приваблива тема.

Як узявся за неї автор? На героїв повісти вибрав двох молодих українців, молоду українську дівчину та московського старшину, що всі зосереджувались довкола цієї одної дівчини як приятелі чи закохані. Поруч цих видуманих постатей стоять т. зв. історичні: Распутін, Кшесінська, деякі політичні російські діячі. Фактично ці „історичні" постаті — тільки епізодичні; так само епізодичні ще інші прізвища — бо це тільки прізвища — осіб, щодо яких читачеві байдуже, чи вони жили справді, бо роля їх у змальованих подіях мінімальна.

Три сцени висуваються у цій повісті на перший плян: відвідини у Распутіна молодої дівчини, яка не знає, нащо її туди затягли, спроба визволити дівчину з вязниці і перший бунт військових частин у Петрограді, що стає першою іскрою революційної пожежі. Читаючи повість і закриваючи її, не знаємо гаразд, який був намір автора: чи на тлі революційних подій змалювати історію кількох одиниць, чи дати само це тло як головну картину революційних настроїв.

Намір автора був би для читача байдужий, навіть не виринув би, як питання, якби повість була цікава. Книжка написана як спроба дати повість на підставі подій, в яких частину пережив сам автор. Хоч і находимо в ній сліди перестудіюваних матеріялів і правдивих фактів, нема у змальованих сценах необхідної живучости, мистецьких елементів, що відріжняють публіцистику від літератури **м. р.**

Необхідна книжка.

М-р Микола Топольницький: **Спадщинне право.** Накладом „Книги". Львів 1935. Стор. 160, ф-о мала 8°.

Нема двох думок, що правнича література у нас найбідніша. Але якщо нечисленні наукові праці з ділянки права лежать у рукописах, бо за їх видання нема фондів, то основно обговорені закони знаходили і знайдуть у нас уже читачів, а вслід за тим і видавців. Найкращий доказ, що „Правотар" адв. д-ра Ф. Евина, виданий ще перед війною, негайно розхопили і нині він є цінною бібліографічною рідкістю. Тесаме сталося з брошуркою д-ра М. Стахова „Закон про збори", яка дочекалась навіть другого накладу. Така щаслива доля зустріне певно і „Спадщинне право", яке розяснить нашим селянам, міщанам і фізичним та умовим робітникам складні постанови про ріжні форми ділічення, про законну частину спадщини дітей і батьків, чоловіків і жінок. Кільканацять дуже добрих зразків кодицилів і тестаментів дасть змогу селянинові чи міщанинові зладити правильне завіщання останньої волі для себе або для інших осіб і таким чином не наражувати своїх наслідників на довгі і страшенно дорогі процеси за спадщину. Автор зі знанням справи обговорив теж у першій частині даровизни і подружі маєткові умови на основі обовязкових законів у Галичині, у другій частині обговорив спадщинне право на наших лівнічно-західних землях, на Волині, Поліссі і Підляшу. Кожний фаховий правник прочитає цю книжку з великим вдоволенням і напевно поручатиме її нашим громадянам. Книжка написана теж доброю мовою. **м. х.**

З починів нашої
регіональної літератури.

Іван Филипчак: **Історія села Берегів самбірського повіту.** Львів, 1936. Стор. 80. Ціна 1 зол. Накладом Читальні „Просвіти" в Берегах.

Ця книжка — це дуже гарний приклад дбайливости села за виховання чергових поколінь. Як довідуємося з передмови, молодь села Берегів самбірського повіту живо цікавиться минулим своєї рідної оселі. Вона і провід місцевих культурних та економічних установ попросили відомого працьовника на полі історичного письменства, проф. І. Филипчака, написати історію Берегів. Кошти видання покрили місцеві установи. І ось перед нами симпатичний почин сільської історіографії — оригінальний і вартий наслідування. Є в цій книжці все, що зберегли хроніки (церковна, шкільна), як також городські акти про село; є також, зібрані вже з уст очевидців, огляди освітньої та господарської розбудови села перед війною і після неї. Є і статистика розвитку трьох кооператив у селі (господарсько-споживчої, молочарської, кредитової). Є фотографія „Січового Дому", є знимки діячів села. Молоде покоління с. Берегів знатиме тепер, чиї вони сини, яких батьків, яких приятелів мало село, хто чим заслужився в розбудові культури їх рідного села ітд.

Цю книжку варто поширити скрізь, до всіх закутках нашої землі. Нехай би вона стала прикладом для інших громад, а література, яка з цього виросла б, сталаб щойно гарним доповненням загально-національної історії

НОВИНКИ.

— **Деякі наші читачі і передплатники,** які дістали календар „Криницю" на рік 1936, не вирівнали ще належитости за нього. Просимо при висилці передплати на лютий не забути вирівняти належитости за календар у квоті зол. 1.50.

— **Найсмачніші і найдешевші вудженини** поручає Центросоюз. Крамниці: 1) **Ринок 2,** 2) **Личаківська 50,** 3) **На Байках ріг** Глибокої, 4) **Жовківська 175.** 22-.5

— **Футра, всілякого рода, найвибагливіші,** поручає Юліян Глушівський. пл. Капітульна 3. І. п. Телефон 254-46. 10 96—?

— **Вечір народньої ноші у Львові.** Покази народніх обрядів та ноші тепер дуже в нас популярні; доказом цього є часті такі імпрези в цілому краю. На львівський вечір наспіло вже багато зголошень. І так із Лемківщини відгукнулася п. Евгенія Дудова, що привозить цікаві лемківські строї, з Болехова п. Октавія Галиндюк, із Яворова п. Марія Велигорська. Новістю у Львові будуть строї з околиць Болехова. Бойківщина, хоч не така віддалена, має прецікаве, архаїчне вбрання, що нагадує собою княжі часи.

— **„Драгоманів і сучасність".** Заходом Т-ва Письменників і Журналістів ім. І. Франка у Львові відбудеться в суботу 25. січня ц. р. в 6. год. веч. у салі „Української Бесіди" у Львові дискусійний вечір під вище згаданим наголовком. Вечір започаткують: д-р Карло Коберський і д-р Константин Чехович.

— **Загальні університетські і політехнічні виклади.** У рямцях четвертого циклю цих викладів п. н. „У сороклїття відкриття промінів Рентгена" виголосить асистент львівського університету д-р Андрій Ластовецький два відчити: в четвер 23. січня ц. р. на тему „Рентген і його діло" і в суботу 25 січня ц. р. на тему „Значіння промінів для науки". Оба відчити, ілюстровані діяпозитивами, відбудуться в салі Коперника нового університету (вул. Маршалківська) в 19-ій годині.

— **Вистава епохи бідермаєру** отворена в салях міського музею артистичного промислу (вул. Гетьманська 20) щодень в год. 9—14 і 16—19 тільки до 10 лютого ц. р.

— **З Українського Лікарського Товариства.** Пригадуємо, що Звичайні Загальні Збори відбудуться в суботу 25. І. в год. 18-ій у домівці Товариства при вул. Підвалля 7/I.

— **Від нині** каса кінотеатру „Атлянтік" буде **продавати підчас висвітлювання фільми „У боротьбі з царатом"** білети вступу тільки перед початком кожного сеансу і з важністю тільки на даний сеанс. Початок сеансів: 3.30, 5.30, 7.30 і 9.30. **Дирекція кінотеатру „Атлянтік".**

— **Зміни в почтових агенціях.** З днем 22 ц. м. звинено почтову агенцію в Дуплисках пов. Заліщики, а її почтовий обсяг зі селами Дуплиска, Блищанка і Бедриківці приділено до обсягу почтової агенції Угриньківці. Крім того приділено до цієї агенції місцевости Берестик, Харханівці, Гиньківці, Мишків, Теклівка і Ворвулинці.

— **Хто виграв?** В нинішнім тягненні держ. кляс. льотерії впали такі виграні: Премія 1,000.000 зол. впала на ч. 44794, 50.000 зол. на ч. 49428 194122, 20.000 зол. на 4083, 30.000 зол. на ч. 182803, 10.000 зол. на ч. 12856 89464 102843 189917, 5.000 зол. на ч. 194290, 2.000 зол. на ч. 87417 117697 124422 125773 137094 165203 169522, 1.000 зол. на ч. 3663 4074 7218 9808 11961 28691 34569 38808 40772 43184 43189 49741 51247 51272 57199 58291 629943 65987 70009 73930 78918 79506 85199 87099 88745 93214 95371 97827 98020 98888 101373 103544 104095 111271 119590 122982 123770 125879 126467 134048 137513 138274 143026 151641 154481 165711 184571 189930.

— **Нова збірка українських казок.** Державне Видавництво у Празі випускає збірку українських казок Підкарпаття. Казки зібрав та упорядкував В. Ґренджа-Донський. Книжка буде ілюстрована працями відомого українського графіка.

— **Вистава української ґрафіки в Фінляндії.** В Гельсінках (Фінляндія) в початках лютого з ініціятиви наших прихильників фінів буде влаштована вистава української ґрафіки (ґравюра, книга, екслібріс і т. д.).

— **Новий чеський переклад з української мови.** Цими днями накладом вид. Fr. Řebec у Празі появилася книжка: „V. M. Leontovyč. Revoluce jde. Obrazy revoluční doby na Ukrajině. S úvodním slovem prof. D. Dorošenka". Стор. 238, з портретом В. Леонтовича. Коротка передмова проф. Дорошенка (ст. 5—9) містить огляд життя й характеристику літературної творчости Леонтовича. До книги ввійшли головно твори останніх років Леонтовича, а зі старших — історичне оповідання „Абдул-Гавіс". Накладом того самого видавництва вийшли не так давно в чеськім перекладі „Захар Беркут" Ів. Франка і „Борці за правду" А. Кащенка. **(У. Т.).**

— **Йорданське свято в Кракові** відбулося, як звичайно, в асистенції війська. Після богослуження в церкві св. Норберта рушила процесія, ведена гр.-кат. парохом, д-ром П. Хрущем і військовим капеляном гр.-кат. обряду, в асистенції представників латинського духовенства, з військовою орхестрою та відділом війська до Ринку. Під аркадами Сукенниць уставлено вівтар, де відбулося водосвяття в приявї представників державної, військової та цивільної влади. Після водосвяття військова орхестра відограла коляди. Народу було багато.

— **В обороні сестри.** Львівський апеляційний суд розбирав учора справу урядовця суспільної обезпечальні в Кельцях, Клявдія Копця, якого засуджено в Станиславові на 7 літ вязниці за вбивство свого шваґра, Виростка, урядовця станиславівської обезпечальні. Виростек жив погано з жінкою і мав часто конфлікти зі шваґром, який приїздив із Кельц, щоби боронити своєї мальтретованої сестри. Критичного дня Виростек після авантури зі шваґром заявив, що вернеться до жінки, якщо заплатять йому довги, яких він наробив у звязку з подорожею до Палестини в товаристві одної жидівки. Копець зголився і дав Виросткові кілька тисяч зол., взятих безправно з обезпечальні. Колиж Виростек на другий день таки втік від жінки, Копець пішов до обезпечальні і сімома револьверовими стрілами положив його трупом. Апеляційний суд обнизив йому кару до 3 літ вязниці.

— **Дефравдації в податковій палаті.** У львівській скарбовій палаті викрито перед кількома місяцями великі зловживання, яких допустилися урядовці VI. скарбового уряду, Стефан Ірса й Альфед Глеґер. Зловживання викрито наслідком реклямацій податників, які хоча заплатили податки, діставали упімнення й екзекуційні накази. Показалось, що оба дефравданти, беручи від податників гроші, записували тільки кошти екзекуції, а решту ховали до своїх кишень, притому залеглости переносили на другий рік. Тим способом спроневірили 4.833 зол. Оба дефравданти станули на днях перед судом. На домагання оборони розправу відложено, щоби психіятри прослідили умовий стан Ірси.

— **Смерть від порошків на біль зубів.** 25-літня вчителька Марія Матушевська, вернувши із святочних ферій зі Львова до Синяви, зажила кілька порошків на біль зуба. Коли зуб болів дальше, вона зажила більшу скількість порошків і звеліла шкільному сторожеві рано її не будити, бо буде довше спати. В полудне другого дня вчителька ще спала. Коли годі було її добудитись, її перевезли до шпиталю в Ярославі, де вона не прийшовши до свідомости за три дні померла.

— **Львівська хроніка.** Приватна вчителька Стефанія Мурська пострілила в голову абсольвента політехніки Казимира Домбровського в його мешканні при вул. Новий Світ. Мурську арештовано. — Поліція придержала кишеневого злодія Владислава Стасенка, при якому знайшла 300 зол. у жовтому портфелі, який комусь украв.

— **Банкроцтво килимкарської фірми.** В Косові оголосила банкроцтво одна з поважних килимкарських фірм з причини зловживань агента Ернета, що заступав кілька косівських килимкарських виробництв. Здефравдувавши 200.000 зол., він утік до Львова і тут, побоюючись карної відповідальности, відобрав собі життя.

— **Краєва хроніка.** До церкви в Надорожній пов. Товмач добулися злодії й вкрали із скарбони 50 зол. — Підчас йорданського водосвяття в Панівцях пов. Борщів розсадило моздір при стрілянні, причому згинув 19-літній Павло Григоришин, а двох парубків тяжко ранило. — В Озірній пов. Зборів невідомі напасники вбили 29-літнього Стефана Сютру.

— **Чи видавці визискують авторів?** Цікаву справу розглядає варшавський суд. Радієвий прелеґент Скерський сказав у своєму відчиті, що видавці книжок визискують авторів. Тим твердженням видавці почулися ображеними і за посередництвом союзу видавців книжок заскаржили преле-

тента до суду. Обвинувачений Скерський підняв ся перевести доказ правди і покликав на свідків кільканацятьох письменників.

— **Два лікарі побилися через жінку.** До Варшави привезли лікаря із Плоцька, д-ра Гугона Шмідта, якого ранено трьома револьверовими кулями. Після операції д-р Шмідт помер. Був це епільог родинної драми у Плоцьку, де практикував також лікар д-р Карпінський, який підозрівав д-ра Шмідта, що залицяється до його жінки. Обі лікарі зустрілися в аптиці. Підчас суперечки д-р Карпінський образив д-ра Шмідта, який зневажив д-ра К. чинно. Тоді д-р К. витягнув револьвер і стріляв тричі, ранячи д-ра Ш. в хребетний стовп, легені та руку. Опісля пішов на поліцію зложив протокол з події. Його арештовано.

— **З Польщі.** В Отвоцьку під Варшавою згорів до тла двоповерховий дім. Стверджено, що вогонь повстав від недокуреної папіроски. — Окружний суд у Варшаві засудив працівника державних друкарських заведень Паству на 3 роки вязниці за спроневірення 42 тисяч зол. — У Ґродзіску Мазовецькому арештовано секретаря повітового соймику Радзєвського й інжиніра Спічку у звязку зі зловживаннями при будові доріг.

— **Арабська евангелія гетьмана Івана Мазепи.** Українське громадянство в Парижі мало змогу почути спеціяльний реферат В. Прокоповича у справі знайденої в Румунії евангелії Івана Мазепи, про яку була вже у нас вістка. Згідно з його повідомленням евангелія була видана в 1708 р. в місті Алепо в арабській мові і на кінці першої сторінки находиться віршована посвята видавцеві та добродієві в старо-грецькій мові. Зроблено це очевидно для того, щоб гетьман, який міг арабської мови не знати, всеж таки особисто прочитав посвяту. Евангелія прикрашена гербом гетьмана, дуже своєрідного виконання і з деяким волоським впливом. Під гербом титул гетьмана старо-словянською та старогрецькою мовою. Дуже цікаве, що титул гетьмана починається не звичайною відомою формулою, а словами „Божою Милостию Ми...". Це показує, що в ті часи гетьмани України вважалися суверенами, рівними з іншими християнськими володарями. Розвідка В. Прокоповича, якого виклад авдиторія вислухала з незвичайним зацікавленням, є цінним вкладом у розроблення історії великого патріота.

— **Поворот з російського полону.** До одного кашубського села біля Тільзиту у Східних Прусах вернувся після 21-літного побуту на Сибірі, колишній вояк німецької армії Теофіль Квідзінський, що підчас світової війни 1914 р. під Ловічем дістався в російський полон. На Сибірі він спершу був на примусових роботах, опісля оженився зі сільською дівчиною, росіянкою, і довгі часи був зовсім ізольований від світу. Колиж пробував покинути Росію, стрічався з непереможними перешкодами большевицької влади. Аж за інтервенцією німецької дипльоматичної служби дозволили йому виїхати до дому. Приїхав з жінкою і шестерма дітьми, що говорять тільки по російськи. Привезли зі собою два мішки прошеного хліба, бо в Росії говорили їм, що в Німеччині панує голод.

— **Еманципація туркинь.** Ще недавно життя турецьких жінок не виходило поза стіни гаремів. На протязі кількох останніх десятиліть туркині перейшли велику еманципацію і нині вони грають щораз більшу ролю в громадянському житті. В Анґорі, столиці Туреччини, є вже 19 суддів жінок і 12 адвокатів. У вищих школах викладає 20 професорок, що користуються великою пошаною студенства. Росте також число лікарок. У державній адміністрації працює тепер 8.000 жінок, що мають переважно вищі студії, в промислі і торговлі є занятих 1.500 жінок, а поверх 2.000 працює у фабриках як інжинірки, адміністраційні урядниччки і робітниці.

— **Зїла серце любка.** В містечку Ріо Ґранде (Арґентина) населення злінчувало місцевого мешканця, який вбив свою жінку. Передтим він присилував іще жінку, щоби всмажила і зїла серце свого любка, якого він теж убив.

— **Дівчина зперед 3.600 літ.** Данські археологи відкопали в старинній могилі кістяк 18-літньої дівчини, що мала ще волосся, зуби й одіж. Найдені в могилі прикраси із золота й останки одежі свідчать про те, що дівчина походила з високої суспільної касти. Одіж зроблена з вовни і прикрашена на плечах ковніром з медвежої шкіри. До плетінки в поясі був вложений гребінь артистичної роботи. Ріст дівчини вчені означили на 177 цм. Кістяк походить з бронзової доби, менше-більше з 1.700 р. перед Христом. Викопку передали до національного музею в Копенгазі.

— **Населення Японії.** На основі останнього перепису населення Японія мала в дні 1 жовтня 1935 р. 97,694.628 мешканців. На протязі останніх пятьох років населення Японії зросло на 7,296.585 осіб. Більше мешканців від Японії мають тільки чотири держави: Китай (400 міліонів), Британська держава (359 міл.), Совіти (165 міл.) і Зл. Держави Півн. Америки (125 міл.).

— **Велика залізнича катастрофа** сталася під Шрівенгавен (Голяндія). Згинуло 5 осіб а 27 є ранених. Між убитими находиться теж машиніст, що вмер у шпиталі наслідком попарення.

— **Вовки роздерли двоє дітей.** Біля місцевости Дофтани в Румунії напало стадо вовків на фільварок Івана Константина. В часі, коли служба запрягала коні, вовки кинулися на двоє дітей, що стояли на подвірі і роздерли їх на смерть. Крім того вовки, яких було кількадесять, вхопили кільканацять овець.

— **Вчений серед людоїдів.** Австралійський антрополог д-р Томзон відбув недавно наукову подорож до непрослідженої досі пустині на півночі від ріки Ропер. Він перебував довший час між людоїдами і мисливими на людські голови, що уходили досі з найдикші народи. Д-р Томзон ствердив, що це люди добродушні, чесні, з примітивною, але шляхотною культурою. До білих ставляться дуже прихильно і довірчиво. Він навчився їхньої мови і прослідив звичаї. Коли занедужав, людоїди доглядали його і робили все, щоби подужав. Споживають людське мясо тільки підчас релігійних церемоній, підчас боїв з ворожими племенами, в тій надії, що переймуть прикмети зїджених противників.

— **Убивник інжиніра Форміса?** Чеські часописи принесли вістку, що судові в Моравській Острові передано пруського громадянина Ганса Мілера, мабуть тотожного з одним із убивників, що 24 січня ц. р. у Загоржі біля Праги спрятали зі світа німецького інжиніра Форміса. Як відомо, Форміс уладив був там тайну радіостацію, з якої надавав ворожі для гітлерівської влади авдиції.

— **Дорога статуетка.** Суд в Атенах засудив антиквара Михайла Русоса на чотири роки вязниці, 2.000 драхм гривни і заплату державі відшкодування за те, що продав до берлінського музею старинну статуетку грецької богині за півтора міліона марок золотом і вивіз її крадьком із Атен. Засуджений виїхав швидко до Франції й перебуває тепер у Парижі.

— **Ощадний президент.** Президент еспанської республики, Алькаля Замора, є одним із найощадніших громадян свого краю. Він звернув міністрові скарбу 130.481 пезетів, які заощадив зі своєї пенсії впродовж минулого року. Від часу, коли займає своє становище, президент Замора переказав державному скарбові 357.568 пезетів, заощаджених зі своїх поборів. Крім того він, як кожний інший громадянин, заплатив у тім часі 45.600 пезетів податків.

— **Ріжні вістки.** Від землетрусу в Колюмбії згинуло коло тисячки осіб. — Наслідком сильних морозів, які панують у Зл. Державах, замерзло 161 осіб. — В італійському місті Барі згоріла рафінерія нафти, при чому згинуло 7 осіб.

Відозви й комунікати.

ДИТЯЧА ОСЕЛЯ, ЗАХИСТ І МУЗЕЙ ПАМЯТОК ІВ. ФРАНКА У НАГУЄВИЧАХ.

За почином культурно-освітнього Т-ва „Робітнича Громада" у Дрогобичі і Головної Управи „Робітничої Громади" у Львові переведено 12. жовтня 1935. р. публичну збірку і закуплено від родини Ів. Франка у Нагуєвичах площу з будинками, на якій колись стояла хата, де народився Іван Франко. Контракт купна списано 2-го листопада 1935. р. Таким чином у Нагуєвичах, рідному селі Ів. Франка, який змалював прегарно у своїх творах життя й визиск бориславських робітників та злидні селянства 60-их—80-их років минулого віку, повстане дитяча оселя, захист і музей памяток. Це буде живий памятник великого Сина України.

Але закупно площі стало лише трівкою основою до дальшої праці. Щоби створити в найкоротшому часі *дитячу оселю імени Івана Франка* і здійснити дальші пляни, треба якнайскоріше сплатити довг родині Ів. Франка, який згідно з контрактом, сягає 1950 зол. Тому то комітет будови дитячої оселі ім. Ів. Франка і Головна Управа культурно-освітнього Тва „Робітнича Громада" звертаються з покликом до українського громадянства, щоб надсилало на подану вище ціль грошеві жертви на адресу: Кружок культурно-освітнього Т-ва українських робітників „Робітнича Громада" у Дрогобичі, вул. Міцкевича 17., або на адресу: Кооперативний Банк „Дністер" у Львові, вул. Руська, вкладкова книжечка ч. 17.780.

Дивогляди.

ЧИМ ЗАСТУПИТИ ХУСТИНУ ДО НОСА?

Від віків уживаємо хустини до носа як необхідного предмету, який носимо при собі. Аж тепер лікарі та гигієністи догадались, що хустина це один із найпростіших засобів, щоб поширювати недуги. У кишенях, де носимо хустину, лежать теж інші предмети буденного вжитку, на ці предмети теж переходять бактерії. Багато осіб що чистить ніс, обтирає хустиною теж лице, — жінки нерідко і сльози. При прощанні, головно на залізничих двірцях, хустинка до носа заступає прапор, яким вимахують. Трапляється це теж при таких нагодах, як спортові змагання, де люди збираються, щоб славити здоровля. У всіх цих випадках хустина розносить бактерії. Щож робити з хустиною до носа? Чим її заступити? Піддавши суворій критиці її ролю, лікарі не знають, що відповісти на її питання. „Треба змінити її якнайчастіше" — відповідають, забуваючи, що бідні люди не можуть цього зробити, коли не мають великого запасу хустинок і нечасто перуть своє білля.

РИБИ НЕ ПЮТЬ КАВИ.

Одним із найбільших дивоглядів сучасних економічних відносин є факт, що великі підприємці, які торгують кавою у Бразилії, воліють нищити великі її запаси, ніж продавати її по знижених цінах. Мішки кави кидають у море і — ціна її йде вгору. У морі назбиралось тої кави так багато, що вона надала навіть смак воді. Виявилось, що риби, головно найшляхотніші, яких ціна на ринку найвища, бо вони найсмачніші, не люблять кави і втікають від неї до іншого моря. Так бразилійські плянтатори стягнули самі на себе кару: піднесли ціну на каву, але втратили риби на своому побережжі!

Дописи.

СТРИЯ.

Передсвяточний ярмарок на дохід убогих українців міста Стрия. Заснований у грудні м. р. комітет для допомоги убогим українцям міста Стрия під проводом о. Гаврилишина уладив дня 22. грудня м. р. передсвяточний ярмарок у салі Народнього Дому. Зібрано велику скількість фантів і фантова льотерія дала теж значний дохід, який допоміг комітетові обділити харчами найбідніших мешканців на свята.

Відчити у Стрию. Дня 29. грудня м. р. відбувся другий відчит о. д-ра Костельника на тему „Друге життя". Велику салю Нар. Дому виповнили вщерть цікаві слухачі.

Малювання іконостасу. Заходами о. Гаврилишина підписано умову з артистом Дядинюком. Артист зобовязався за 3.000 зол. розмалювати іконостас до 15. серпня 1936 р.

Традиційна Ялинка. На другий день Різдвяних Свят уладжено в салі Нар. Дому для дітей і молоді традиційну ялинку. Численно зібрана молодь при співі колядок і товариських забавах приємно й весело провела ввесь час.

Театр Старицького. Третього дня Різдвяних Свят відбулася театральна вистава театру Старицького зі Стрия п. н. „Гріхи молодости". Вистава підготовлена солідно, був гостинний виступ п. Ірини Косакової. На жаль публики було небагато.

„Вифлеемська Ніч". Заходом комітету для убогих українців м. Стрия відограв аматорський кружок з Грабовець релігійну пєсу І. Луцика „Вифлеемська Ніч". Публика виповнила вщерть велику салю Н. Дому. Це знак, що релігійна тема притягає широкі маси. Чистий дохід відсилив касу комітету убогих.

Посвячення дзвона на Лавах. Громадяни передмістя Стрия Лави Долішні вшанували 35-ліття митрополитування Кир Андрея уфундуванням 600-кг. дзвона, що його посвячено 14. січня ц. р. і надано йому імя „Андрей". Дзвін посвячено у приявности 300 кумів, трьох священиків і великої маси народу. — „Нехай цей дзвін пригадує нам і нашим дітям великого Провідника, Добродія і Батька, всім нам любого Митрополита Кир Андрея та взиває нас у молитвах своїх згадувати дорогого Ювилята" — закінчив святочну промову о. парох Цурковський.

Традиційне Йорданське свято відбулося цього року виїмково святочно. Сприяла прегарна соняшна погода, весняна температура, а передовсім ласкава участь о. мітрата Базюка зі Львова. Службу Божу в асисті оо. катехитів Савицького і Мартинкова відправив о. мітрат, а проповідував о. Лішкинський; співав поправно місцевий церковний хор. У церкві бачили ми представників усіх українських стрийських установ і непроглядні маси народу; були теж процесії з Ланів, Заплатина й Верчан зі своїми оо. парохами. В год. 11. вирушив величавий похід з процесіями на ріку Стрий при звуках сокільської стрийської орхестри, яка грала коляди на зміну церковним хорам. У традиційнім поході на ріку взяли участь непроглядні маси народу з міста і з доокопичних сіл. — Окремо для місцевого гарнізону відправив Службу Божу і посвятив воду на ріці в год. 9. місцевий завідатель парохії о. Гаврилишин. Цього самого дня відбулась заходом Рідної Школи для членів усіх установ традиційна просфора у великій салі Нар. Дому.

Новий парох Стрия. Дня 20. січня ц. р. повна міська рада (християнських радних) одноголосно рішила надати презенту на гр.-кат. парохію міста Стрия о. Іванові Винницькому, деканові і пароховї в Залісцях коло Ходорова. Надання парохії звісному організаторові Бобренщини і духовому провідникові Ходорівщини дає запоруку, що і в нашім місті поведе він працю для піддержання гарної традиції Стрийщини.

СТАНИСЛАВІВ.

Опіка над сиротами. В нашім місті при вул. Голуховського пишається від 4 літ величава 2-поверхова камениця з написом: „Приют Пр. Тройці". Домівка ця — це мешкання найбіднішої нашої дітвори, що без батька й матери полишилися сиротами; батьками їх — Сестри милосердя св. Вінкентія, під котрих опікою працює цей приют. У приюті є 103 сиріт; їх число щораз то більшає, бо не лише сироти з міста, але й із передмість, а навіть з доокопичних сіл знаходять тут приміщення. Здавалося би, що незавидна мусить бути доля тих сиріт та ще серед такого натовпу. Але поведінка цієї дітвори, а передусім чергу приязне її відношення до своїх опікунок вказує, що вона не відчуває своєї сирітської недолі. Заслуга в цьому Сестер, опікунів цієї дітвори, які не тільки зі свого обовязку, але радше з почуття християнської любови ближнього відносяться з материнською любовю до цих сиріт і поводяться з ними, як зі своїми власними дітьми, хоч дуже часто приходиться їм боротися з недостатками. Наше Громадянство, пізнавши при нагоді кількох імпрез дуже хосенну працю Сестер цього приюту для нашої нації, ставиться до цієї інституції з найбільшою пошаною і симпатією. Повстало й товариство під назвою: „Комітет Допомоги Сиротам", яке дрібними датками, зібраними від своїх членів, приходить приютові кожного місяця з невеличкою допомогою. Дня 18. м. м. загостив до цього захисту св. Николай і захоплений гарним співом та руханковими вправами дітвори, головно чудово відспіваним діяльогом між молодою дівчиною сиротою та чортом і ангелом, обділив дітвору щедрими дарунками. Радість обдарованої дітвори годі описати. Присутні гості теж раділи, бо провели цей вечір у веселому настрою. При цій нагоді слід теж згадати ті пані, які є душею комітету та яких щирим трудом приют завдячує свій розвиток. Передовсім щира подяка належиться п. д-р О. Полотнюк-Гробельній за безкорисну лікарську опіку над сиротами. Багато заслуг для приюту положили пані: Марта Данишева, Стефанія Литвиновичева, Ольга Чорненкова, Олена Колянковська, Анас. Тимкова, Теофіля Савкова і Вячеслава Ткачукова. Б. Л.

Йордан у Станиславові. Традиційним звичаєм свято Йордану почалося архиєрейською Службою Божою, яку відправив Преосвященний Кир Григорій в асисті цілої капітули. Принагідну проповідь виголосив Преосвященний Григорій, який теж доконав акту посвячення води на площі Падеревського. У процесійному поході взяли участь непроглядні маси народу, представники наших установ та хори, які співали колядки. На богослуженні і при свяченні води був віцевоєвода Качмарчик з представниками влади та почесна компанія 48 п. п. з орхестрою, яка грала наші колядки.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Во єдино.

Був морозний, погідний день зими. Над столицею держави напинало груди блакитне небо, довкола Київські гори в горностаєвих шубах, а долом Дніпро під ледом мов лицар у сталевій зброї.

На Софійській Площі море голов, ліс прапорів, повінь згуків...

Врешті — молитовна тиша.

І на чотири сторони світа:

„Від нині во єдино....."

Море голов захвилювало, ліс прапорів похилився, повінь згуків розлилася далеко—широко, на схід і захід, на північ і південь.

Захвилювало... Похилився... Розлився...

„Від нині во єдино..."

О, русичі! Ще досі не розуміємо цих великих слів.

Злитися — це значить: одного бажати.

Злитися — це значить зєднати руки і мозок.

Злитися — це значить: увяти серце на приману.

А ми?!...

Пустили серце пташкою під синю блакить, під жовте сонце, а руки звисають, а мозок слухає, що серце щебече.

— Хоч порубайте — не буде цього!

А по році:

— Колиб знаття, а то бачите здавалося, мало того: відчувалося... Хто знав, що воно так вийде!

Граматика одно, а нація друге.

В граматиці „ми" і „ви" мусить бути, в нації — не сміє.

— Ех, Ви!

— Що ми? А ви!?....

Дехто рахує 40, дехто 50

Приймім 45 міліонів.

Чи може 45 міліонів однаково їсти, вбиратися, говорити, співати, танцювати, всміхатися, сердитись?!...

Повинні тільки однаково розуміти і порозумівàтись.

А ми....

— Хібже ви українці?! Який, до біса, борщ у вас?!

— А нíби ви що? Українці? Дивився я на ту вашу Україну, що голова то „фурашка".

Півтори тисячі кільометрів уздовж, тисяча вшир, тут гори, там доли, тут поле, там ліс, та ще до того стільки літ різної неволі.

А ми:

— Хіба ви співаєте по українськи? От як треба співати! — і по-степовому.

— Ні, пане добродію, це мені Волгою пахне. А ось послухайте! — і по лісовому.

А коли розходяться, один про другого думає: не наш.

„Від нині во єдино"...

Але — родимці золотенькі! Не в борщі, чи в галушках!...

Галактіон Чіпка.

ЧОРТКІВ.

Свято Йордану. Надзвичайно теплий день 19. січня ц. р. причинився до звеличання свята Йордану в Чорткові, на яке прибули непроглядні маси народу та українська дітвора всіх шкіл народніх і української гімназії. Після богослуження в обох церквах рушив похід вулицями міста на площу перед магістратом, де відбулось торжественне свячення води, що його довершив о. Теодор Чубатий, парох Чорткова, в асисті оо. Черника, Тадрушинського і Гаврилова. На Службі Божій в церкві на Вигнанці були присутні військові гр.-кат. обряду, стаціоновані в Чорткові, на чолі з комендантом гарнізону полк. Мішіхом, комендантом баону полк. Цепельовським та іншими старшинами і військовою орхестрою, а дальше повітовий староста Юрій Мушинський і шк. інспектор Інгальотт. Всі вони взяли участь у поході і торжественному свяченні води. Підчас походу співав хор Старого Чорткова та грали орхестри Т-ва „Сокіл" у Чорткові і військова чортківського гарнізону. Всіх учасників на святі Йордану було коло десять тисяч.

СКІЛЬЩИНА.

Загальні Збори Філії „Просвіти" у Сколім. Дня 7. м. м. відбулися Заг. Збори Філії „Просвіти" в присутності 26 делегатів від 26 читалень та членів Т-ва „Просвіта". Перед Зборами відправив о. М. Мосора богослуження і панахиду за померших членів „Просвіти". Збори почалися в год. 11 рано і тягнулись до год. 3-ої попол. Зі звітів голови д-ра Булака, секретаря м-ра Кошова, о. Притуляка, референта поширення книжки і „дару Просвіті", урядовця і повітового організатора членства „Просвіти" м-ра Ценка та другого урядовця, організатора Олександра Накловича, довідалися присутні про змагання та здобутки Філії на просвітньо-організаційному полі. І так засновано три нові читальні, відновлено 4 недільні, уладжено дві повітові та 11 районових конференцій, наладнано діловодства по читальнях на друках, приписаних „Просвітою". Виділ Філії відбув 26 засідань, уладив понад 60 організаційних поїздок до читалень, улаштував величаве свято 25-літнього ювилею Філії Т-ва „Просвіта", майже на 100 відсотків виконав наложений контингент „дару Просвіти" та побільшив число членів „Просвіти" зі 144 в 1934 р. на 1007 фізичних членів та коло 100 правних осіб у 1935 р. Присутні з увагою і зрозумінням вислухали всіх звітів та організаційних рефератів про плян праці на найближчу майбутність. Вибрано новий Виділ у такому складі: голова д-р Степан Булак, о. Притуляк, м-р Кошів, Роман Билень, м-р Ценко, Івась Норічко, Поля Греняк та Остап Івасиків. Сподіємося, що новобраний Виділ зпоміж досвідчених просвітянських робітників, маючи тепер новоприйнятого організатора О. Накловича та урядовця м-ра Ценка, буде ще енергічніше вести просвітньо-організаційну працю у занедбаній Верховині.

Зміни адреси 1 зол. Можна присилати почтовими марками.

УГНІВ.

Академія в честь Митрополита Андрея в Угнові. Заходом ювилейного комітету під проводом о. пар. Олександра Трешневського уладжено в Угнові 1. м. м. ювилейне свято в честь Митрополита Андрея. Рано відбулася співана Служба Божа в намірені Митрополита, яка закінчилась відспіванням многоліттєвія Ювилятові. Вечором в год. 6-ій відбулася в салі читальні „Просвіти" святочна академія. Сцену, прибрану дуже гарно килимами і цвітами, прикрашував портрет Митрополита роботи арт.-мал. Д. Горняткевича. Академію відкрив о. Трешневський змістовою промовою, підкреслюючи заслуги нашого Ювилята на церковному і громадянському полі. По промові відспівав дитячий хор під орудою Ярослава Ощудляка „Витай нам, наш Архиерею!" Повна малих дітей у народніх строях. Їх чисті- звінкі голосочки й енергійний провід диригента залишили між присутніми якнайкраще враження. Опісля д-р Іван Козак виголосив дуже річевий реферат про заслуги Митрополита Андрея для нашої нації. З черги голова читальні „Просвіти" в Угнові м-р Іван Скрипчук відчитав текст привіту, що його вислано до Митрополита. По короткій перерві почалася друга частина свята. На сцену вийшов мішаний хор, при чому всі жінки виступили у старих міщанських строях. Хор виконав псалом Д. Бортнянського „Рече Господь". Опісля мала дівчинка Віра Скрипчуківна віддеклямувала дуже гарно вірш І. Франка п. н. „Хрест", який доповнила у деяких місцях І. Трешневська. Дитячий хор відспівав дві пісні, а саме „Минуло літо Боже" й „О, спомагай нас, Діво Маріє" (католицький гимн). Виступ дитячого хору вязався тісно з дитячою декламацією і робив тим краще враження, що і малі діти звеличували нашого Ювилята по своїм силам. Взагалі дитячий хорописався краще від мішаного, в мішаному відчувався брак деяких голосів (за слабі були альти й тенори), до того був за мало зіспіваний. З черги Дамян Горняткевич виголосив зі зрозумінням поему Б. Лепкого „В храмі св. Юра". На закінчення мішаний хор виконав Ярославенка „Ой ідуть" і „Видить Бог". Академія закінчилась відспіванням двох гимнів: „Боже великий" і „Ще не вмерла". Публика виповнила вщерть салю читальні. Чистий дохід з концерту та зі збірки в церкві підчас Служби Божої вислав комітет до Львова на шпиталь ім. Митрополита Шептицького. Уляна Жуковська.

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ:

ШЛЯХ НАЦІЇ місячник української національної політики і громадського життя. Львів, січень 1936. Р. II Ч. 2. Зміст: Фрідріх Майнеке: Істота державного резону. — Анатоль Курдидик: „По живоє іздьом за живих". — Зенон Пеленський: Новий наступ Комінтерну. — Д-р В. Ю. Кисілевський: Рубель рублеві нерівня. — Володимир Целевич: Посади!... — Гриць Гладкий: Політична дволичність. — М-р Богдан Галайчук: Міжнародня політика в нашій публіцистиці. — Рецензії. — Культура й наука. — Міжнародні справи. — Надіслані книжки й журнали.

СОКІЛЬСЬКІ ВІСТИ, орган Українського Сокільства. Січень 1936. Ч. 1. Рік IX. Зміст: Олюнко: У Свят-Вечір. — Пляни праці на 1936 р. для сокільських гнізд у краю. — Олюнко: Шаховий турнір. — Зі сокільського життя. — IV. Зимові Олімпійські Ігрища. — Організаційні справи. — Руханковий додаток. — Загадковий кутик.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Великий Міський Театр.

Середа, 22. I. год 8. веч. Аб. 8. „Майор Варвара“.

Четвер, 23. I. год 8. веч. Аб. 6. „Пригода в Гранд Готелю“ виступ І. Кульчицької.

Пятниця, 24. I. год. 8. веч. Аб. 8. „Майор Варвара“.

Театр Ріжнородностей.

Середа, 22. I. нечинний.

Четвер, 23. I. год 8 веч. Аб. 9. „Більше леді Віндермір“ виступ Ірини Сольської.

Кіна.

АПОЛЬО: „Додик на фронті“ з Димшем.
АТЛЯНТИК: „Боротьба з царатом“.
ВАНДА: „Зводиння“, „Вкрали дювіну“.
ҐРАЖИНА: „Мала неня“ з Фр. Ґаль.
КАСИНО: „Запросини до вальса“ (Ліліяна Гарвей).
КОЛІСЕЙ: „Світ іде вперед“, ревія: „Вальс вертається“.
КОПЕРНИК: „Весільна ніч“.
МАРУСЕНЬКА: „Ясновидець“.
МІРАЖ: „Правда про кохання“, „Добра ворожка“.
МУЗА: „Папуа“.
ПАКС: „Біля зелів“ й актуальности.
ПАЛЯС: „Навісний поручник“.
ПАН: „Я збіглець“ (Павло Муні).
РАЙ: „Дві сироти“.
СВІТ: „Дві сироти“.
СТИЛЕВЕ: „Єгипетські ночі“ (Едді Кантор).
ТЕНЧА: „Віденські ночі“ та додатки“.
ТОН: „Папуа“.
УТІХА: „Людина, що продала голову“ та ревія.
ХИМЕРА: „Наше сонічко“ (Шерлі Темпль).

Закордонне радіо.

Середа, 22. січня 1936.

Віденъ (506,8) 12.00, 13.10 Концерт 17.00 Сучасні австр. композитори, 19.20 Твори Едм. Айзлера (спів, форт.), 20.00 „Христос“ орат. Ліста, **Брно** (325,4) 22.30 „Польська кров“ оп. Недбаля, **Кошиці** (259,1) 16.00 Концерт. 17.40 „Король волоцюг“ оп. Феста — в нал. кор., **Прага** (470,2) 12.35 Сальон. музика, 19.30 „Костана“ оп. Коньовича, **Париж** (1648) 17.00 Спів, 17.30 Легка музика, 18.30 Симф. орх., 21.55 „Манфред“ Байрона, **Білгород** (437,3) 13.15, 16.00 Спів, **Берлін** (356,7) 8.30, 12.00, 20.45 Концерт. 16.45 „Ф. Шуберт“ словно-муз. авд., **Кенігсвустергавзен** (1571) 14.00 Музика, 15.15 Італійська та німецька барокова музика, спів, 18.15 Форт. музика, **Ляйпціг** (382,2) 13.15 Концерт, 17.30 Межі знання — відчит, 20.45 Хай живуть лещета — весела програма (музика, спів), **Мінхен** (405,4) 17.00 Форт. ресітадь, 18.00 Розр. концерт, 20.45 Вагнерівський вечір — музика, спів, **Будапешт** (549,5) 17.00 Військ. оркестра, 18.30 Циг. музика, 21.25 Форт. ресітадь, 22.20 Оп. оркестра, **Міляно** (221,1) 13.10 Концерт, 20.35 Скрипка, 21.45 Комедія, **Рим** (420,8) 17.00 Симф. концерт. 20.35 „Лукія з Лямермуру“ оп. Доніцетія.

Четвер, 23. січня 1936.

Віденъ (5068) 12.00, 19.20 Концерт, 17.30 Англійські пісні (Бальфур сопр.), 20.00 „Король Іван“ Шекспіра, **Братислава** (298,8) 17.50 Спів, 19.50 Флет, 17.30 Нар. пісні, **Прага** (470,2) 16.10 Легка музика, 19.30 Сальон. квартет, 20.50 Твори Месвера, муз., спів (дир. композитор), **Париж** (1648) 13.15, 22.45 Концерт, 18.00 Театр Уяви, 21.00 Гумор, **Білгород** (437,3) 17.00 Нар. пісні, 21.00 Симф. концерт, **Берлін** (356,7) 8.30, 12.30 Концерт, 16.00 Твори сучасних композиторів, 17.00 Сучасна музика, **Кенігсвустергавзен** (1571) 15,30 Пісні на два діточі голоси, 18.00 Пісні про зиму, 20.10 Скандинавія — концерт, **Ляйпціг** (382,0) 19.00 Веселий вечір, 22.30 Спів, **Мінхен** (405,4) 21.00 Вечір опер, **Будапешт** (549,5) 12.05 Форт. ресітадь. 17.30 Концерт квінтету, 20.30 Концерт з консерваторії, 22.35 Циг. музика, **Міляно** (221,1) 11.30 Концерт, 17.15 Вок. концерт, 20.35 „Манон Леско“ оп. Пуччінія, **Рим** (420,8) 17.15 Концерт, 22.00 Камер. музика.

Львівське радіо.

Середа, 22. січня 1936.

6.30 Ранішня авдиція, 7.55 Трохи інформацій, 8.00 Для шкіл, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудн. денник, 12.15 Косметика й ушкодження шкіри, 12.30 Концерт орх., 13.25 Домашнє господарство, 13.30 Концерт бажань, 15.15 Експорт, 15.20 Біржа. 1.50 Славні рапсодії з гр. пл., 16.00 „Еспанія, країна лицаря, що боровся з вітряком“, для ст. дітей, 16.20 Вок. дуети Софії Темницької й Ірини Барди в супр. форт., 16.45 Гутірка музика зі слухачем радія, 17.00 Справедливі ціни, 17.20 Суїти зі старих опер, 17.50 Огляд закорд. гумору, 18.00 Камер. концерт із гр. пл: Мануель де Фаля: „Ель амор брухо“ (Заклятe кохання), 18.30 Поети з уяви, 18.45 Ріжні мельодії з гр. пл., 19.00 Іра Олдрідж — чорний актор, 19.30 Реклям. концерт, 19.35, 19.40 Спорт. вістки, 19.50 Актуальний репортаж. 20.00 Легка музика, пісоньки, 20.45 Веч. денник, 20.55 Із сучасної Польщі, 21.00 Творчість Фр. Шопена, відч., фортепіян, 21.35 Про повістеву творчість, 21.50 Гутірка для купців: Змінюємо товар, 22.00 Концерт присв. творчості Железнського — форт., спів, 22.50 Танк. музика.

Четвер, 23. січня 1936.

6.30 Ранішня авдиція, 7.20 Ранішній денник, 7.30 Музика з гр. пл., 7.55 Трохи інформацій. 8.00 Для шкіл, 11.57 Сиґнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Муз. поранок, танок і гумор у музиці, 13.00 Клясична музика з гр. пл., 15.15 Експорт, 15.20 Біржа, 15.30 Танк. музика, орх., 16.00 Гутірка Старого Доктора (Забава в корабель), 16.15 Музика з гр. пл., 16.45 Хор, 17.00 Про шляхи самоосвіти, 17.15 Сальон. секстет, 17.30 Про збірку листів зперед 100 літ, 18.00 Форт. ресітадь, 18.30 Найвища у світі линвова залізниця, 18.40 Туристичний інформатор, 18.45 Для контрасту — гр. пл., 19.00 Пластичне мистецтво Абісинії, 10.20 Реклям. концерт, 19.35, 19.40 Спорт вістки, 19.45 Актуальна гутірка, 19.55 Муз. гутірка, 20.05 Симф. концерт; у перерві в год. 21.00 Веч. денник; Протиаетупсько-газова оборона, 22.00 Пісні в вик. Ол. Грабівни, 22.25 Мрячний Альбіон, муз. репортаж.

Радіокутик.

РАДІЄВІ ТРАНСМІСІЇ З ЗИМОВОЇ ОЛІМПІЯДИ.

Добре відома у спортовому світі кліматична місцевість Гарміш-Партенкірхен у Німеччині буде приймати в лютому ц. р. тузів зимового спорту з цілого світу. Там відбудуться змагання 11-ої Олімпіяди.

Вже від довшого часу в баварських горах йде гарячкова праця, щоб відповідно підготовити Гарміш-Партенкірхен до цієї незвичайної спортової імпрези. Радіо також вислало своїх найкращих техніків, щоб уможливити всім країнам слухання репортажів про хід і висліди Олімпіяди зимового спорту. Тисячі метрів каблю втягають із великими трудношами при дуже тяжких атмосферичних умовинах на гори. Збудовано ряд помешкань для телефонічних розмов для змішновачів і інших необхідних технічних урядженъ. Уряджено роздільчу централю та заінстальовано велику кількість получень при помочі дротів.

Між іншим на лещетарському шляху збудовано 14 примішень для телефонічних розмов, по дві з обох сторін суддів при скочні та десять на трасі змагань. Таким чином спікери матимуть змогу свобідно приглядатись змаганням. Кабіни розмовниць мають мікрофони, сполучені із підсильною стацією. Звідти вістки дістаються по дротах через Гарміш до радієвої централі безпосередньо на двірці, де збудовано для цього спеціяльне приміщення, де міститься телефонічна централя, розмовниці, бюра, сигнальні уряджения, резервові акумулятори і т. п. Це — серце радія в Гарміш, звідки розходиться відомості на цілий світ.

Шістьома ріжними шляхами йдуть вістки на всі сторони. Один з них призначений для інформування східних країн, як Чехословаччина, Польща і Австрія. Польща висилає на ці змагання своїх спеціяльних радіо-репортерів.

Не забули також про урядження короткохвильової стації, що дасть змогу подавати відомості з Олімпіяди до країн найбільш екзотичних.

Очевидно, що низка змішновачів дозволить передавати ці відомості далі. Їх умішено при дротових інсталяціях на всій їх довжині.

Сирий білянс

Земельного Банку Гіпотечного С. А. у Львові

на день 31. грудня 1935.

Чинний стан: Каса і суми до диспозиції в Банку Польськім П. К. О. і Держ. Банку Польнім 283.003.46. Заграничні валюти 45.636.93. Цінні папери: а) державні позички 164.234.78, б) заставні листи 32.690.39, в) акції 4.565.60. Консорціяльні інтереси 45.989.50. Краєві банки 32.004.28. Заграничні банки 24.765.49. Векслі 1,621.885.86 Біжучі рахунки (дебет. сальда) 534.765.83. Терміновi позички 3,121.247.87. Належ з конверз. договорів 852.355.98. Дім 474.469.31. Ріжні рахунки 2,004.170.98 Кошти і т. п. 299,485.06. Відділи 445.617.24. Довготермін. гіп. поз. 215.722.72. Ріжні гіп. відділу 29 628.70. Належитости з титулу трансакцій девізових на термін. і репорт. Разом зол. 10,233.248.48.

Довжний стан: Власні капітали: а) закладовий 5,000.000, б) запасовий 237,309.65, в) ріжні резерви 27.870.21, г) амортизаційний 165.694.69. Вклади: а) термінові 956.635.31, б) à vista 1,107.517.06. Біжучі рахунки (сальда кредит) 329.263.39 Інкасові зобовязання 1.471.72. Реєсконт 367.472.68. Дисконто акцептів Б-ку Акцепт. 602.998. Краєві банки — — Заграничні банки 2.605.70. Гіпотечні вірителі — Ріжні рахунки 353.119.48. Проценти, провізії і ріжні зиски 386.807.56. Відділи 478.755.31. Заставні листи (облігації) 215.722.72. Акцепти —|— Зобовязання з титулу трансакцій девізових на термін. і репорт — — Разом зол. 10,233.248.48. Гарантії зол. 4.699. Інкасо 34.294.30

БІРЖА.

ГРОШІ.

Долар у Львові у приватних оборотах 5.28.25.

Нім. марка 1·25—1·30, фр. франки 34.90 35·10, шв. франки 171.50—172·50, фунти стерлінги 26·10—26·25, австр. шілінги 98·00—99.50, чеські кор. 19.00—20.00, рум. леї 26·00—28.00, італ. ліри 33.50—35.50.

Золото: Долари 9.02—9.05, Рублі 4.75—4·85, Фр. франки 34.40—34·80, Корони 36·20—36·80, Дукати 83.00—83.50; 1 грам золота 5.93.

Срібло: Корони 0.32, Рублі 1.40, Фльорени 0.80; 1 гр. срібла 7—8 сот.

Збіже.

Ціни льоко Львів	від до
Ячмінь одн.	13.50—13.75
Ячмінь на пиво	13.00—13.25
Ячмінь паст.	11.75—12.00
Овес Станд. I.	13.75—14.00

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ повідомляє, що в дні 21-го січня ц. р. кооператива платив за:

льоко Львів.

1 кг.	масла десерового бльокового без опакування . .	2·50 зол.
1 кг.	масла десерового в бочках враз з опакуванниям	2.54·50 „
1 кг.	масла дес. експорт. враз з експортовим опакуванням дає зачет по . .	2·60 „
1 л.	молока від 28. XII. 1935	0·14 „
1 л.	сметани	0·75 „
1 к.	яєць	3·80 „

Тенденція на масло вдержана, на молоко і сметану слаба, на яйця знижкова.

Маслосоюз повідомляє, що від 21. I. ц. р. платить своїм доставцям за 1 кг. живої ваги птиці, льоко подвіря птахомясарні „М. С.“ у Львові, (вул. Декерта ч. 4):

Курки молоді без остріг I. кл.	1·15 зол.
Курки з острогами товсті I. кл.	1.— „
Індики товсті I. кл.	1.10 „
Пантарки товсті I. кл.	1.20 „
Товщеві качки I. кл.	1.15 „

Приймає кури, качки, і пантарки в необмеженій кількости.

Птицю негодовану приймає по дешевшій ціні.

Купує вівсяну питльовану муку, просо, овес та ячмінь.

Приймає нових доставців.

ОПОВІСТКИ.

Надзвичайні Загальні Збори Кружка Т-ва Рідна Школа в Коломиї відбудуться дня 26. січня 1936 р. год. 12-та в полудне в салі Народнього Дому з таким денним порядком: 1) Відкриття Зборів. 2) Звіт Старшини про матеріяльний стан Кружка і предложення буджетового прелімінаря до затвердження. 3) Дискусія над звітами і ухвалення відповідних внесків. На випадок недостачі комплету, Збори відбудуться годину пізніше при якомунебудь числі членів. — За Старшину Кружка Т-ва Рідна Школа в Коломиї: Д-р Ярослав Шипайло, голова, Михайло Навроцький, секретар.

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО“.

Розмір часопису: 3 текстові шпальти і 4 оголошеневі шпальти.

1 мм. одношпальтовий або його місце в рубриці оголошень	зол. 0.35
1 „ одношпальтовий в тексті і новинках	„ 0·60
1 „ „ на першій сторінці	„ 0·60

Дрібні оголошення від слова:

матримоніяльні і приват. кореспонденція по	зол. 0.15
купно, продаж, винаєм і т. п.	„ 0·10
шукаючі праці	„ 0·07

слова товстим друком подвійно.

Остання сторінка	1/1	зол. 450—
„ „	1/2	„ 250—
„ „	1/4	„ 130—
„ „	1/8	„ 70—

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10.